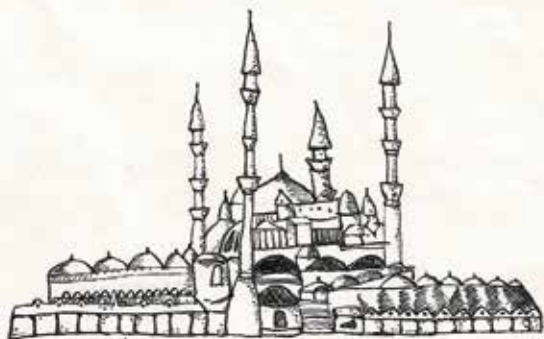

Dansen met slangen en vuur

De avonturen van buikdanseres Samiera

„SAMIERA”

Colofon

ISBN: 978 94 6365 299 5

1e druk 2020

© 2020, Samiera

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Foto's, filmpjes en krantenknipsels behorende bij de verhalen in dit boek
kunt u vinden op: www.samiera.nl.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Dansen met slangen en vuur

De avonturen van buikdanseres Samiera

AUTOBIOGRAFIE

Samiera

 Elikser
UITGEVERIJ

„SAMIERA”

Inhoud

1.	Weg tussen de schuifdeuren	7
2.	Doorzagen, verschijnen en verdwijnen	18
3.	De vuurshow	24
4.	De glasschervenshow	35
5.	Pietje Python	44
6.	De slangenshow	50
7.	Van cultuur naar entertainment	60
8.	Vuurverhalen	68
9.	Glasschervenverhalen	80
10.	Slangenverhalen	85
11.	Een inkijkje in mijn privéleven	98
12.	Studenten	103
13.	Gevangenis	118
14.	Militairen	127
15.	Boten	141
16.	Bordelen	148
17.	Bijzondere locaties	156
18.	Bijzondere belevenissen	173
19.	Buitenevenementen	185
20.	Buitenland	190
21.	Bloopers en missers	210
22.	Komt een slang bij de dokter	226
23.	Televisieoptredens	234
24.	Themafeesten	254
25.	Buikdansschool Samiera	276
26.	Tarotkaarten	293
27.	Van typemachine naar Google Maps	311
28.	Aan de wilgen	319

Hoofdstuk 1

Weg tussen de schuifdeuren

In het voorjaar van 1980 trouwde mijn broer.

“Zullen we een stukje opvoeren op de bruiloft?” vroeg ik een paar weken van tevoren aan Martin, mijn echtgenoot. “Ik heb een leuke oosterse act bedacht. Jij speelt een fakir en ik ben een buikdanseres.”

Martin vond het prima. Ik maakte voor hem een fakirpak en voor mij een buikdanskostuum. Onze act ging uitstekend. De fakir bezwoer een nep slang, hij liep over de scherven van een gebroken etensbord en hapte een brandende lucifer uit. Dansend, zoals ik dacht dat een buikdanseres danste, gaf ik de fakir zijn attributen aan. Ik genoot met volle teugen.

Met weemoed bekeek ik de foto's, plakte ze in het familiealbum en sloot het boek.

Ik had een druk bestaan. We hadden twee kleine kinderen, Jeroen en Bastiaan. Daarnaast runde ik met mijn schoonzus Liesbeth een winkeltje in zelfgemaakte kleding.

Onze winkel was gevestigd in Appingedam, dertig kilometer ten oosten van mijn woonplaats Groningen. Liesbeth woonde op de bovenverdieping en stond doordeweeks in de winkel. Ik was dan thuis, zorgde voor het gezin en benutte elk vrij uurtje om achter de naaimachine te kruipen.

‘s Zaterdags was het mijn beurt om achter de toonbank te staan. Met tassen vol nieuw gemaakte kleding reed ik naar Appingedam. Martin nam op zaterdag de zorg voor de kinderen over. Zo verliep mijn leven tot volle tevredenheid.

En toen, in september 1980, viel mijn oog op een advertentie: ‘Cursus buikdansen’. Starend naar de advertentie dacht ik terug aan mijn buikdanspogingen tijdens onze act. Ik wist meteen: ik wil leren buikdansen!

De cursus werd gegeven door Catharine Ruillet, een Franse studente. Om haar studie te bekostigen gaf ze buikdansenles en trad ze op.

Er ging een wereld voor me open! Met veel passie gaf Catharine les in deze sierlijke dansvorm. En dan die muziek! Ik was opgevoed met klassieke muziek en had als tiener de opkomst van de popmuziek meegemaakt, The Beatles en The Rolling Stones. Maar de prachtige muziek uit het Midden-Oosten was het mooiste dat ooit had gehoord. Af en toe vertelde Catharine verhalen over haar optredens als buikdanseres. Ik hing dan aan haar lippen.

In de loop van het tweede cursusjaar kwam Catherine met een mededeling:

“Ter afsluiting van het seizoen organiseer ik een oriëntaals feest met livemuziek van een Arabisch orkest. Het feest vindt plaats in Huize Maas in Groningen. Per leerlingengroep leer ik jullie een dans, die jullie in groepsverband gaan opvoeren. Daarnaast mag je ook een solo-optreden geven. Je moet dan zelf een choreografie maken en die thuis instuderen.”

Natuurlijk gaf ik me op voor de groepsdans. En ik wilde maar wat graag een solo-optreden geven! Ik had al wat ervaring opgedaan, want ik trad af en toe op ‘tussen de schuifdeuren’. Als er een feestje was bij familie of vrienden vroeg ik of ik een dansje mocht doen. Maar een echt optreden in een horecagelegenheid, dat leek me geweldig!

Eindelijk was de dag aangebroken. De zaal was uitverkocht. Catharine opende de avond met een prachtige dans. Daarna genoot het publiek van de groepsdansen.

Mijn solo-optreden stond later op de avond gepland. Wachtend in de coulissen gierden de zenuwen door mijn lijf, maar toen ik opkwam voelde ik me helemaal vrij. Mijn dans ging uitstekend en ik kreeg een groot applaus.

Ik kleepte me om en liep de zaal weer in. Meteen kwam er iemand op me af.

“Ik ben verslaggever van Het Nieuwsblad van het Noorden,” zei hij. “Mag ik je een paar vragen stellen?”

Bevlogen beantwoordde ik de vragen. Ik vertelde hoe heerlijk het was geweest om voor echt publiek op te treden.

“Zie je voor jezelf een carrière als buikdanseres in het verschiet liggen?” vroeg de verslaggever aan het eind van het gesprek.

Oei, daar had ik nog niet over nagedacht. Ik schrok toen ik mijzelf hoorde zeggen:

“Ja, dat zou ik graag willen.”

Die avond was ik als leerling naar het feest gekomen en ging ik als buikdanseres naar huis.

Een paar dagen later, op 26 april 1982, verscheen het verslag van het feest in Het Nieuwsblad van het Noorden (nu Dagblad van het Noorden). Het artikel droeg de titel: ‘Wiegende heupen en schokkende schouders’. Mijn naam werd diverse keren genoemd en bij een foto van mij stond het onderschrift ‘buikdanseres Carla danst met iemand uit het publiek’.

Kort daarop belde de redactie van het huis-aan-huisblad Groningen-Zuid.

“We hebben het artikel over jou in het Nieuwsblad van het Noorden gelezen en je telefoonnummer bij je lerares opgevraagd. Mogen we bij je langskomen voor een interview?”

Een echt interview! dacht ik verrast.

De verslaggever van Groningen-Zuid kwam samen met

een fotograaf. Nadat ik alle vragen had beantwoord, wilde de fotograaf een paar plaatjes schieten.

“Wacht, ik zal voor de foto mijn buikdanskostuum even aantrekken,” zei ik.

Als een volleerd artieste poseerde ik voor de camera.

Het resultaat was een artikel met een kop in grote zwarte letters:

‘BUIKDANSERES WIL WEG TUSSEN DE SCHUIFDEUREN’.

Het leek wel een noodkreet. Een noodkreet die niet zonder gevolgen bleef!

Naar aanleiding van het krantenartikel belde Hans Germain, leider van het destijds bekende dans- en showorkest Thérèse Germain. Ik nodigde hem uit en was benieuwd waarvoor hij kwam.

“Naast mijn orkest leid ik de revue Het Showpalet, een avondvullend programma met een vaste groep artiesten,” vertelde Hans. “Een buikdanseres zou uitstekend in onze groep passen. Heb je zin om je bij ons aan te sluiten?”

Deze enorme kans greep ik met beide handen aan en voordat ik het wist was ik artieste bij de revue Het Showpalet.

Aanvankelijk trad ik enkel op als buikdanseres met voor en na de pauze een dans. Maar al snel zong ik mee met liedjes en speelde ik in gekke sketches.

Het dansorkest werd regelmatig ‘los’ geboekt, dus zonder de artiesten van Het Showpalet. Zodoende had ik de vrijheid om ook aan mijn solocarrière te werken. Ik liet visitekaartjes drukken met de tekst: Oriëntaalse show van buikdanseres Carla.

Er kwam nog iemand bij me langs naar aanleiding van het krantenartikel: Coen. Hij vertelde een aangrijpend verhaal:

”Ik ben zeeman van beroep, kapitein op mijn eigen schip. Tot voor kort woonde ik met mijn Libanese vrouw Layla en ons dochttertje Ramina in Beiroet. Layla was een gevierde buikdanseres, ze danste in de grote nachtclubs van Beiroet. Tijdens de oorlog (Libanese burgeroorlog 1975 – 1990) werd Beiroet gebombardeerd en is ons huis totaal verwoest. Halsoverkop heb ik mijn vrouw en dochter met mijn schip

naar Nederland meegenomen en ze ondergebracht bij mijn moeder in Groningen. Inmiddels is mijn moeder overleden, maar we wonen nog steeds in hetzelfde appartement. Ik ben voor mijn werk maanden van huis en onze dochter gaat naar school, dus Layla is veel alleen. Ze spreekt geen Nederlands en heeft weinig contact met anderen. Ik wil jou een voorstel doen: jij gaat af en toe bij Layla op bezoek, je helpt haar met de Nederlandse taal en Layla geeft jou buikdansles. Is dat een deal?”

“Ja, natuurlijk!” riep ik enthousiast. “Het lijkt me geweldig om een beroemde buikdanseres uit het Midden-Oosten te ontmoeten!”

Nieuwsgierig belde ik bij Layla aan. Toen ze opendeed, zag ik een mooie, elegante vrouw, maar al snel bemerkte ik haar bitterheid.

Layla liet foto's zien van hun huis in Beiroet, een schitterend wit huis met torentjes, net een paleis. Ze hadden bedienden gehad en een auto met chauffeur.

Geëmotioneerd vertelde ze over de bombardementen, de angst en hun ontsnapping.

“Ik heb geluk dat mijn man zeeman is. Hij heeft ons in het geheim meegenomen op zijn schip en zo zijn we Libanon ontvlucht.”

Layla's gezicht klaarde op toen ze een mapje opende met foto's van haar shows. Ik zag indrukwekkende beelden van een buikdanseres, dansend in nachtclubs en op chique feesten. Op één foto was ze omringd door voornaam uitziende heren. Ze wees een paar heren aan en noemde ze bij naam. Het waren presidenten, ambassadeurs en andere hoogwaardigheidsbekleders.

“Ik heb op het verjaardagsfeest van prins Charles gedanst!” vertelde ze trots.

Ik wist niet of ik het allemaal moest geloven, maar de foto's logen er niet om. Ze was kennelijk echt een beroemdheid geweest.

Plotseling liep Layla de kamer uit. Ze kwam terug met een koffer met daarin haar buikdanskostuum. Het kostuum rook muf en was gekreukeld, het was jaren niet uit de koffer geweest. Layla hield de rok voor zich, deed een paar danspassen en begon te stralen.

Op dat moment kwam Ramina binnen, Layla's dochter. Ze kwam uit school en werd door de moeder van een klasgenootje thuisgebracht. Ik schatte haar een jaar of zes.

Geschrokken keek Ramina naar haar moeder, die met een buikdansrok danste. Ramina pakte de rok, bekeek hem verbaasd en draaide uitgelaten met de rok in het rond. Layla moedigde haar dochter joelend aan. Zo eindigde de sombere middag in vrolijkheid.

We spraken af dat ik één keer per week langs zou komen. Als ik wilde mocht ik mijn jongste zoon Bastiaan meenemen. Hij was van dezelfde leeftijd als Ramina.

Layla was een strenge, onaardige lerares. Alles wat ik van Catharine had geleerd kraakte ze af, hoewel ze me ongeveer dezelfde bewegingen weer aanleerde.

Volgens Layla was mijn buikdanskostuum niet sexy genoeg. Ik moest de beha opvullen, zodat mijn borsten meer uitpuilden. Ze raadde me aan om 's nachts te slapen met een breed ceintuur strak om mijn middel. Dat zou voor een slanke taille en brede heupen zorgen. En tijdens het dansen moest ik uitdagend in de ogen van mannen kijken.

“Mijn show hoeft geen erotische uitstraling te hebben,” protesteerde ik. “Ik dans op personeelsfeesten, niet in nachtclubs. Bovendien past dat niet bij mij.”

Smalend waaide Layla mijn bezwaren weg.

Belangrijke onderdelen van de les waren: opkomen, applaus in ontvangst nemen, bloemen aannemen en afgaan. En dat moest volgens Layla's regels gebeuren:

”Wanneer je achter de coulissen staat en jouw muziek al hoort, wacht dan lang met opkomen. Het publiek wordt ongeduldig en kijkt reikhalzend naar je uit. Dus zorg voor een lange intro op je cassettebandje. Na de show neem je het applaus in ontvangst. Strek je armen wijduit met je handpalmen naar boven gericht, want dat is de houding waarmee je applaus afdwingt. Tijdens het applaus kijk je knikkend van links naar rechts, alsof je iedereen persoonlijk bedankt. Zolang jij zo staat, zal het applaus aanhouden. Diep buigen moet je niet doen. Bloemen neem je aan met je linkerhand, terwijl je de gever met een handdruk van je rechterhand bedankt. Bekijk de bloemen, ruik aan de bloemen en steek ze triomfantelijk in de lucht. Met je rechterhand blaas je kushandjes naar het publiek. Loop een paar passen achteruit, keer je om en ga af. Als je teruggeroepen wordt voor nóg een applaus, vergeet dan niet de bloemen weer mee te nemen. En als je tijdens je show een danssluier hebt afgeworpen, raap die nooit zelf op, maar vraag aan iemand om je danssluier naar de kleedkamer te brengen.”

Als nuchtere Groningse vond ik deze raadgevingen erg overdreven, maar ik moest ze van Layla ter plekke oefenen. Hoe vaak heb ik niet in de coulissen (Layla's keuken) staan wachten totdat ik eindelijk ‘op’ mocht. Talloze keren heb ik haar applaus in ontvangst genomen, kushandjes geblazen en denkbeeldige bloemen aangenomen. Uiteraard was ik niet van plan om deze verregaande adviezen in praktijk te brengen. Zulk diva-gedrag zou men in Nederland niet accepteren. Maar voor de lieve vrede speelde ik mee.

Toch heb ik wel iets aan de oefeningen gehad. Ik durfde

altijd zelfbewust mijn applaus in ontvangst te nemen. En als ik bloemen kreeg, stak ik ze met mijn linkerhand in de lucht. Maar kushandjes blazen, dat heb ik nooit gedaan.

”Koop een harde koffer met een goed slot,” was het volgende advies. “Laat je koffer nooit in de kleedkamer openstaan, doe hem op slot en bewaar het sleuteltje in je beha. Jaloerse collega-danseressen willen jouw koffer opensnijden en je kostuum in stukken scheuren of de behabandjes doorknippen. Op deze manier proberen ze jou uit te schakelen en jouw werk in te pikken.”

“Dat komt in Nederland niet voor,” verzekerde ik Layla, maar ze geloofde me niet.

”You silly duckling,” noemde ze mij telkens misprijzend.

Eén tip van Layla nam ik wel ter harte.

“Buikdanseres Carla, dat klinkt niet mooi. Je moet een Arabische artiestennaam aannemen.” Layla noemde een paar namen op, waaruit ik ‘Samiera’ koos.

Opnieuw liet ik artiestenkaartjes drukken, nu met ‘Buikdanseres Samiera’ erop. Later ontdekte ik dat deze naam in feite als Samira of Samyra gespeld wordt, maar toen had ik ‘Samiera’ al bij de Kamer van Koophandel vastgelegd en kaartjes en briefpapier laten drukken. Toch ben ik altijd tevreden geweest met mijn verkeerd gespelde artiestennaam. Een Arabische naam op Nederlandse wijze geschreven, dat paste wel bij mij.

Ondertussen probeerde ik mijn afspraak met kapitein Coen na te komen. Ik hielp Layla met de Nederlandse taal, hoewel ze daar nooit zin in had. Layla sprak een vreemd taaltje, een mix van Engels, Nederlands en Arabisch. Tijdens de buikdanslessen zei ze vaak: “Move your kontsjje.” Kontsjje betekende kontje, maar ze bedoelde de heupen. De Arabisch woorden die ze riep als ze boos was, verstond ik gelukkig niet.

Af en toe nam ik Layla mee uit winkelen of naar een evenement, maar we werden geen vriendinnen. Ze had kritiek op alles en iedereen en vooral op mij. Na ruim een half jaar vond ik het genoeg en stopte met de lessen.

Jaren later ontving ik van Layla en Coen een verhuiskaart met een briefje erin. Coen was gestopt met varen en had in Drenthe een cafetaria gekocht. Layla vroeg of ik nog eens langskwam. Ik ben nog één keer bij Layla op visite geweest. Ze zag er gelukkiger uit. Trots vertelde ik dat ik mijn show had uitgebreid met een slangenshow en een vuurshow.

“Een buikdanseres met slangen en vuur, dat mag niet, dat hoort niet!” riep ze boos.

Het feit dat ik succes had en goed verdiende wilde ze niet horen. Ik had het weer helemaal fout gedaan. We namen afscheid en hebben elkaar niet meer gezien.

Kwistig strooide ik met mijn nieuwe artiestenkaartjes. Het aantal aanvragen groeide en dat gold ook voor de aanvragen voor de revue Het Showpalet. Ik vond het heerlijk om op pad te gaan en genoot van de optredens.

Maar het werd te veel, want ik had ook nog het winkeltje in Appingedam. Steeds vaker moest ik tegen Liesbeth zeggen: “Sorry, ik heb zaterdagavond een optreden, dus ik moet eerder naar huis. Wil jij het in de loop van de middag van me overnemen?”

Na veel wikken en wegen besloot ik uit de winkel te stappen. Met lood in de schoenen vertelde ik het aan Liesbeth. Opgelucht vernam ik dat ze begrip had voor mijn besluit en het al had zien aankomen. Gelukkig zijn we goede vrienden gebleven. Vanaf dat moment stortte ik me volledig op mijn artiestencarrière!

Hoofdstuk 2

Doorzagen, verschijnen en verdwijnen

Er kwam een nieuwe artiest bij ons in de revue Het Showpalet: goochelaar Ritsko van Vliet.

“Naast goochelaar ben ik ook illusionist,” vertelde Ritsko. “Een illusionist goochelt met zijn assistente, hij zaagt haar door en laat haar verdwijnen. Mijn ex-vrouw was mijn assistente. We hebben jarenlang met onze illusieshow door Duitsland getoerd. De fakir El Kabiri reisde met ons mee, hij had een show met slangen, glasscherven en vuur. Mijn vader, Ritsko van Vliet senior, was onze manager. Na mijn scheiding is onze showgroep opgeheven. Ik heb de illusie-kisten nog steeds in mijn bezit, maar ze staan bij gebrek aan een assistente werkloos op zolder.”

In de pauze van onze voorstelling liet Ritsko foto's zien van zijn vroegere illusieshow.

“Jouw illusieshow zou geweldig in onze revue passen!” riep onze leider Hans Germain.

“Ja, maar dan heb ik wel een assistente nodig,” zei Ritsko.

Alle ogen gingen naar mij. En zo was ik van het ene op het andere moment de assistente van een illusionist.

We oefenden bij Ritsko thuis. Gelukkig was zijn ex-vrouw bereid om te helpen, want alleen zij kon mij vertellen hoe een assistente de handelingen in de illusie-kisten het beste kon uitvoeren.

Ondertussen dacht ik na over de kleding. Bij een illusie-act hoort een circusachtig pakje van rekbaar glitter-

stof. Gewoonlijk naaide ik mijn showkleding zelf, maar zo'n nauwsluitend pakje maken leek me moeilijk.

“Mijn vader is een verwoed verzamelaar van circus-artikelen,” vertelde Ritsko. “Laten we daar gaan kijken. Misschien heeft hij iets voor je.”

Het woonhuis van Ritsko van Vliet senior was net een museum. Overal lagen spullen uit de circus- en variétéwereld uitgesteld. Aan de wanden hingen oude theaterposters. Senior gaf me een rondleiding en vertelde over het artiestenleven van weleer. Tot slot haalde hij een koffer met circuskleding te voorschijn. Ik neusde in de koffer en vond een schitterend pakje van zilverkleurig paillettenstof. Senior vond het geweldig dat een kledingstuk uit zijn verzameling weer op de bühne gedragen werd. Ik gaf het pakje een wasbeurt en kocht er een bijpassende veren boa bij.

Onze illusieshow bestond uit drie trucs: de zigzag, de verwisseling en de zwaardenkist.

De zigzag was een menshoge kast. Ik stapte erin en stak mijn hoofd, handen en een voet door gaten naar buiten. Met twee brede messen sneed Ritsko de kast en mij in drie stukken, waarna hij het middenstuk opzij schoof. Mijn hoofd, handen en voet bleven zichtbaar, wat voor het publiek een raadselachtig gezicht was. Na het applaus duwde Ritsko het middenstuk terug en verwijderde de messen. Ongeschonden stapte ik uit de kast.

De verwisseling bestond uit een ton met een deksel en een hoepel met een gordijn eraan. Ritsko deed handboeien om mijn polsen en gaf de sleuteltjes in bewaring bij iemand uit het publiek. Hij stopte mij in een zak, bond de zak dicht met een touw, tilde mij in de ton en plaatste het deksel erop. Een persoon uit het publiek mocht de drie schroeven van het deksel vastdraaien. Ritsko klom op de ton, pakte de hoepel met het gordijn en hield die omhoog. Achter het gordijn, buiten het zicht van het publiek, vond er een supersnelle verwisseling plaats. Na een seconde daalde het gordijn en stond ik op de ton en zat Ritsko erin. Ik sprong van de ton, draaide de schroeven los en tilde het deksel eraf. Voordat Ritsko uit de ton kon stappen haalde ik de knoop uit het touw en trok de zak open. Met een brandende sigaret tussen de lippen (destijds mocht er nog gerookt worden in de horeca) en met de boeien om zijn polsen wurmde Ritsko zich uit de zak. Ik haalde de sleuteltjes op en bevrijdde Ritsko's polsen uit de boeien.

De zwaardenkist was een klein kistje waar ik net in paste. Nadat Ritsko het deurtje had gesloten, stak hij zeven zwaarden door de kist, van boven naar beneden, van voren naar achteren en van zijkant naar zijkant. Om aan het publiek te